

Starí rodičia pri tabuli

Čas letí. Nemám čas. Nestíham! Dennodenne tieto vety zaznievajú z našich úst. Akosi sme sa s nimi zžili. Akoby sme nimi chceli ospravedlniť to, čo sme mali už dávno urobiť. Naozaj sa doba zmenila, no my by sme si mali uvedomiť, že podobné slová z úst našich starých rodičov nezaznievajú. Alebo aspoň nie tak často. Možno je to tým, že svoj život troška prehodnotili, viac si ho vážia. Medziľudské vzťahy majú pre nich oveľa vyššiu cenu. Viac ľúbia svoje vnúčatá, nájdu si čas, keď večne uponáhlaní a nervózni rodičia ešte niečo vybavujú. Hoci nie je v móde nahlas vyslovovať slová vďaky, deti cítia silu lásky a dokázali presne sformulovať, čo cítia: „Keď som u starých rodičov, som ako šťastím zaliata.“ „Moja babka sa teší, keď som u nej. Ja sa teším, že sme spolu.“ „Keď mi je ťažko, zdôverím sa starkej a ona ma pochopí. Nevy-

menila by som ju za nič na svete.“ „Starká ma neobviňuje, ale veľa vecí mi vysvetlí.“ „Starká má pre mňa pochopenie aj vtedy, keď ma druhí už odpísali.“

Keď píšeme do žiackej knižky pozvánku na rodičovské združenie, deti veru nadšené nie sú. Avšak myšlienku pozvať do školy starých rodičov prijali inak. Na stretnutie sa žiaci 6.A triedy zo ZŠ Bošany veľmi tešili a starostlivo pripravovali. Robili pozdravy, prezentácie, hľadali slová vďaky. Zo školskej kuchynky sa šíri-la vôňa pohostenia, upravili triedu. Nikoho nebolo treba prehovárať, aby zostal v škole a pomáhal. Bolo to samozrejmé, veď to robia pre svoju starkú! Atmosféra stretnutia bola príjemná, starí rodičia pozorne počúvali, obzerali si školu i triedu, obdivovali moderné vybavenie, vyskúšali dotykovú tabuľu. Spomínali na staré časy a porovnávali. Deti ich zasypali otázkami. Odpoveďami boli chvíľami zaskočené. Veríme, že sme starým rodičom spestrili jedno jesenné popoludnie. Potešilo nás, keď povedali, že takých stretnutí by mohlo byť viac. My niečo určite vymyslíme a už teraz sa na nich tešíme.

Štefánia Šprochová
a žiaci 6.A triedy